Sesiunea 1003
Zaharia Cap. 10:6-11:10

Dragi prieteni, ne întoarcem la capitolul 10 al cărţii profetului Zaharia şi continuăm mesajele de judecată începute încă din versetul 2. Aşa cum aţi observat, aceste mesaje alternează între prevestirea judecăţii dar şi a refacerii, a restaurării. Versetul 6, este un verset care ar trebui să întărească nădejdea celor ce se încred în Dumnezeu pentru ajutor. Iată cum sună el:

Voi întări casa lui Iuda, şi voi izbăvi casa lui Iosif; îi voi aduce înapoi, căci Mi-este milă de ei, şi vor fi ca şi când niciodată nu i-aş fi lepădat; căci Eu Sunt Domnul, Dumnezeul lor, şi-i voi asculta. **Zaharia 10:6**

Casa lui Iuda este împărăţia din sud şi casa lui Iosif este împărăţia din nord. Cu alte cuvinte, întreaga naţiune va fi cuprinsă de bucuria victoriei şi va avea parte de binecuvântarea împărăţiei ce va veni.

Chiar şi în vremea lui Zaharia, rămăşiţa care s-a întors era alcătuită din membrii aparţinând tuturor seminţiilor lui Israel. Ştim acest lucru datorită delegaţiei care a venit de la Betel la Ierusalim. Betel era una din capitalele împărăţiei din nord.

De ce îi protejează Dumnezeu pe oamenii din poporul Său în perioada aceasta, despre care noi spunem că este perioada dintre cele două testamente? “Căci Mi-este milă de ei” – acesta este răspunsul lui Dumnezeu. Putem să ne punem şi noi aceeaşi întrebare: Cum am fost mântuiţi? “Nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui” (Tit 3:5). Dumnezeu este bogat în îndurare. A fost nevoie de multă îndurare pentru a mă mântui pe mine. Dar Dumnezeu este bogat în îndurare şi pe baza acestei îndurări i-a păstrat pe evrei în acea perioadă. După ce s-a încheiat ultima carte a Vechiului Testament – cartea Maleahi – Dumnezeu nu a mai transmis nimic poporului Său vreme de patru sute de ani. În timpul acelei perioade de tăcere poporul evreu a suferit mai mult decât în orice altă epocă (excepţie făcând poate perioada regimului nazist din Germania). Deşi Dumnezeu a tăcut în timpul acestor patru sute de ani care s-au scurs între Maleahi şi Evanghelia lui Matei din Noul Testament, putem şti ce s-a întâmplat atunci datorită profeţiilor încredinţate lui Daniel şi lui Zaharia.

Efraim va fi ca un viteaz; inima lor se va bucura ca de vin; fiii lor vor vedea lucrul acesta şi se vor veseli, inima lor se va bucura în Domnul. **Zaharia 10:7**

Dacă aţi crezut cumva că cele zece seminţii s-au pierdut, “Efraim” este unul din

numele date de Dumnezeu celor zece seminţii ale lui Israel din nord. Dacă vreţi să verificaţi acest lucru, deschideţi Biblia la cartea profetului Osea. Observaţi cu câtă blândeţe vorbeşte Dumnezeu aici: “Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ţi fac ca Admei? Cum să te fac ca Ţeboimul? Mi se sbate inima în Mine, şi tot lăuntrul Mi se mişcă de milă!” (Osea 11:8). Ei bine, Dumnezeu nu i-a predat, nu a renunţat la ei. Nu s-a pierdut nici o seminţie şi Dumnezeu a menţinut acest popor de-a lungul timpului, în ciuda necazurilor de tot felul care s-au abătut asupra lui.

“Efraim va fi ca un viteaz.” Relatările istorice despre perioada dintre cele două testamente ne vorbesc despre felul în care au rezistat israeliţii în faţa cuceritorului sirian Antiochus Epiphanes. Persecuţiile sale au fost înspăimântătoare, dar ei au avut puterea de-a face faţă. “Efraim va fi ca un viteaz.”

“Inima lor se va bucura ca de vin” – era o perioadă foarte dificilă în care poporul lui Dumnezeu era departe de El de multe ori, dar au existat şi perioade în care israeliţii s-au bucurat în Domnul.

Le voi fluiera şi-i voi aduna, căci i-am răscumpărat, şi se vor înmulţi cum se înmulţeau odinioară. Zaharia *10:8*

S-a estimat că erau circa 12 milioane de evrei în Israel la momentul distrugerii Ierusalimului de către romani sub comanda lui Titus, în anul 70. Erau chiar mai mulţi decât în anii şaptezeci-optzeci ai secolului trecut.

Dumnezeu spune: “Le voi fluiera”. Ştiţi cum e când vă aflaţi într-o sală de spectacol şi cineva din spate face “Psst”, vă întoarceţi să vedeţi cine încearcă să vă atragă atenţia. Despre asta este vorba aici. Dumnezeu spune că va fluiera şi-i va aduna.

Ştim că acest lucru nu s-a împlinit încă pentru că în versetul următor este vorba din nou de împrăştierea lor printre celelalte popoare. Deşi era o populaţie destul de numeroasă în Israel în vremea cât a trăit Domnul Isus pe pământ, El spune că Ierusalimul va fi distrus după plecarea Sa. Isus Hristos a fost răstignit în jurul anului 33 şi Ierusalimul a fost distrus în anul 70. Atunci evreii au fost împrăştiaţi în toate colţurile Imperiului Roman.

Îi voi risipi printre popoare, şi îşi vor aduce aminte de Mine în ţări depărtate; vor trăi împreună cu copiii lor, şi se vor întoarce. *Zaharia 10:9*

“Şi se vor întoarce” – la ce se vor întoarce? Se vor întoarce în ţara lor? Nu, ci se vor întoarce la Dumnezeu. Evreii care s-au întors în ţară în zilele noastre nu s-au întors la Dumnezeu. Conform unor cercetători ai Bibliei, evreii for pleca din nou din Israel, vor fi împrăştiaţi din nou şi vor fi aduşi înapoi din nou de către Dumnezeu.

Îi voi aduce înapoi din ţara Egiptului, şi-i voi aduna din Asiria; îi voi aduce în ţara

Galaadului şi în Liban, şi nu le va ajunge locul. *Zaharia 10:10*

"Îi voi aduce înapoi din ţara Egiptului" – în prezent sunt foarte puţini evrei în Egipt. Cred că acest lucru se referă la viitoarea împrăştiere a evreilor.

"Îi voi aduce în ţara Galaadului şi în Liban." Dacă citiţi cu atenţie cartea lui Iosua şi observaţi unde sunt plasate graniţele, veţi vedea că Libanul făcea parte din Ţara promisă. Unii cercetători ai Bibliei sunt de părere că atunci când Biblia vorbeşte de ţara în care curge lapte şi miere se referă la partea de sud a coastei Libanului, care este o zonă foarte bogată şi fertilă. Nu sunt de acord cu acest lucru pentru că ştim că la vremea aceea iscoadele au cercetat ţara şi ploile erau abundente, dealurile erau înverzite, şi erau roade din belşug. De fapt, totul se transformă în deşert dacă nu plouă câţiva ani la rând. Dar Libanul era o parte a Ţării promise. În mod sigur Dumnezeu nu a dat Libanul evreilor în zilele noastre, dar într-o bună zi va fi al lor.

Israel va trece prin strâmtorile mării, va lovi valurile mării şi toate adâncimile râului Nil se vor usca; mândria Asiriei va fi frântă, şi toiagul de cârmuire al Egiptului va pieri. Îi voi întări în Domnul, şi vor umbla în Numele Lui, zice Domnul! *Zaharia 10:11, 12*

Observaţi că limbajul folosit reflectă eliberarea miraculoasă a lui Israel din Egipt, prin mâna lui Dumnezeu, atunci când i-a adus pentru prima dată în Ţara promisă. Dar atunci când îi va aduna din nou, în viitor, va fi un miracol şi mai mare – atât de mare încât Ieremia a scris: "„De aceea iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: „Viu este Domnul, care a scos din ţara Egiptului pe copiii lui Israel!"

Ci se va zice: „Viu este Domnul, care a scos şi a adus înapoi sămânţa casei lui Israel din ţara de la miazănoapte şi din toate ţările în care îi risipisem! „Şi vor locui în ţara lor." (Ieremia 23:7, 8). Cu alte cuvinte, când Dumnezeu îi adună din nou în viitor, va face acest lucru printr-un miracol atât de mare încât vor uita prima eliberare miraculoasă din Egipt.

Nu cred că această profeţie poate fi interpretată ca referindu-se la întoarcerea prezentă a evreilor în ţara lor. Este clar că aici este vorba de o adunare viitoare a tuturor evreilor în ţara lor.

Dar să mergem mai departe şi trebuie să vă atrag atenţie că odată cu capitolul 11 se încheie seria profeţiilor care au legătură cu prima venire a lui Hristos. Ajungem astfel la perioada romană care, la fel ca şi perioada macabeilor dinainte, a fost o perioadă foarte întunecată din istoria poporului evreu.

Am văzut că Zaharia este un profet al speranţei; chiar numele lui înseamnă "Iehova Îşi aminteşte" sau "de care Şi-a amintit Iehova". El este unul din ultimele persoane care vorbeşte pentru Dumnezeu în Vechiul Testament. Apoi Noul Testament începe cu un înger care îi apare unui bărbat ce poartă tot numele Zaharia, soţul Elisabetei.

Aceştia sunt părinţii lui Ioan Botezătorul, cel care a venit înainte de Hristos. Vedem din nou că Dumnezeu Îşi aminteşte de poporul Său.

Zaharia nu este numai profetul speranţei, este şi profetul adevărului. Nu este de ajuns să fie profetul speranţei pentru că ar fi putut fi o speranţă falsă, aşa cum era speranţa pe care o dădeau poporului profeţii falşi. Pentru o scurtă vreme, vor fi binecuvântări de tot felul, dar dinspre vest apar alţi cuceritori: mai întâi, Alexandru cel Mare, apoi armatele romane. Toate acestea înseamnă o suferinţă mare pentru poporul lui Israel.

Acest capitol îl prezintă pe Păstorul cel Bun poporului Său, Păstorul cel bun care îşi dă viaţa pentru oile Sale. Apoi este prezentat încă un păstor, care va veni mai târziu şi care este o imagine a lui Antihrist, cel care va ucide oile pentru hrană.

Deschide-ţi porţile, Libanule, ca să-ţi mănânce focul cedrii!

Zaharia 11:1

Nu sună tocmai promiţător! Acest lucru ne arată că va fi o împrăştiere a poporului lui Israel după vremea lui Zaharia. Cred că este vorba de împrăştierea evreilor provocată de romani.

Romanii au folosit aceeaşi metodă pe care a folosit-o Alexandru cel Mare – au venit dinspre nord. Dacă mergeţi în Liban astăzi, la intrarea în Beirut dinspre mare, există câteva inscripţii care au fost numite “cărţile de vizită ale naţiunilor lumii”. Fiecare mare general care a trecut pe acolo şi-a scris numele în piatră. Toţi marii generali au trecut pe acolo, acesta fiind drumul de pătrundere în teritoriu, drum care se întinde până în Africa de Nord. Din ruta aceasta numită şi Mare Fisură fac parte Marea Galileii, Iordanul şi Marea Moartă. Deci Zaharia descrie aici înaintarea cuceritorului care se îndreaptă spre Palestina.

“Ca să-ţi mănânce focul cedrii!” Cedrii Libanului erau renumiţi în vremea aceea. Au fost folosiţi pentru construcţia templului lui Solomon şi a palatului său. Cedrii aceia aproape că au dispărut şi au rămas doar câţiva în prezent. Este unul foarte frumos într-un parc din afara Ierusalimului. Zona în care cedrii creşteau cel mai bine era cea muntoasă, acolo unde este zăpadă. De fapt, Liban asta înseamnă: alb sau cu zăpadă, luând acest nume de la munţii acoperiţi cu zăpadă din acea zonă. Marea Fisură trece pe lângă aceşti munţi. Era o rută extraordinară pentru marii cuceritori ai lumii din trecut: Egipt, Babilon, Media-Persia, Siria, Grecia, Imperiul Roman, despre a cărui înaintare spre Palestina Zaharia ne oferă un indiciu în acest verset.

Vaită-te, chiparosule, căci cedrul a căzut, şi cei falnici sunt nimiciţi! Văitaţi-vă, stejari din Basan, căci pădurea cea nepătrunsă a fost dată jos! *Zaharia 11:2*

Basanul era o zonă din partea de nord a lui Israel. Acolo creşteau foarte mulţi stejari.

Păstorii scot strigăte de jale, pentru că li s-a nimicit fala; puii de lei mugesc, căci desişul Iordanului este nimicit. *Zaharia 11:3*

"Păstorii scot strigăte de jale" – aceştia sunt falşii păstori care îndreptaseră poporul într-o direcţie greşită şi dăduseră oamenilor un fals sentiment de siguranţă.

"Puii de lei mugesc" – probabil că aici e vorba despre tinerii prinţi.

Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul meu: „Paşte oile de tăiat!

Zaharia 11:4

"Paşte oile de tăiat!" Sună aproape înspăimântător! Oile reprezintă rămăşiţa care se întorsese în Israel. Dar la ce se întorseseră? Deşi va fi o perioadă de binecuvântare, cuceritorul va veni şi se va declanşa o mare suferinţă pentru popor.

Căci cei ce le cumpără le taie şi nu se simt vinovaţi. Şi cel ce le vinde zice: ...Binecuvântat să fie Domnul, căci mă îmbogăţesc!... Şi păstorii lor nu le cruţă.

Zaharia 11:5

Cât de exactă este această imagine profetică referitoare la ceea ce într-adevăr s-a întâmplat cu acest popor când au venit romanii asupra lor.

Căci nu mai am milă de locuitorii ţării, zice Domnul: ...Ci iată, dau pe oameni, pe unii în mâinile altora şi în mâinile împăratului lor; ei vor pustii ţara, şi n-o vor izbăvi din mâinile lor." *Zaharia 11:6*

Dumnezeu spune că va îngădui să se întâmple acest lucru pentru că poporul Îl părăsise şi, mai mult, pentru că L-a respins pe Mesia la venirea Sa pe pământ.

Atunci M-am apucat să pasc oile de tăiat, într-adevăr cele mai sărmane din turmă. Am luat două toiege: pe unul l-am numit ...Îndurare,... iar pe celălalt l-am numit ...Legământ.... Şi am păscut oile. *Zaharia 11:7*

Comentariile biblice diferă în privinţa interpretării acestui pasaj. [Aici McGee se întreabă dacă Zaharia s-a apucat de păscut oile sau era vorba de o parabolă. În engleză nefiind majusculă, aşa cum e în română – "M-am apucat să pasc oile" – are sens să pună această întrebare.] Oricum, concluzia este că a fost vorba de o parabolă, şi ceilalţi profeţi au folosit acelaşi procedeu, vezi Ezechiel. Ezechiel s-a încuiat în casă, a săpat pe sub pământ şi a ieşit la suprafaţă în stradă. Unde locuiesc eu săpatul în mijlocul străzii nu e o noutate. Cred că fiecare stradă din cartier a fost săpată la un moment dat anul trecut. Poate că au scăpat una sau două străzi, deşi mă îndoiesc. Dar în vremea lui Ezechiel

acesta era un lucru neobişnuit. De fapt, chiar şi astăzi ar fi ceva ieşit din comun să vezi pe cineva încuindu-se în casă şi ieşind dintr-o groapă săpată în faţa casei. Ei bine, Ezechiel a făcut acest lucru şi a avut şi un mesaj de transmis când a ieşit în stradă.

De asemenea, a avut şi o mulţime în jur. Ezechiel aduna cu uşurinţă mulţimea în jurul său şi probabil că la fel stăteau lucrurile şi cu Zaharia.

"Am luat două toiege…" Pe unul l-a numit Îndurare (Frumuseţe în destul de multe traduceri). Acesta era toiagul îndoit la capăt pe care-l foloseau păstorii pentru a ghida oile mai mici atunci când încercau să iasă din turmă. Dacă una din ele se îndrepta spre un loc periculos, păstorul întindea acest toiag îndoit şi o trăgea înapoi în turmă. Era ca un fel de cârlig cu care apuca oaia şi o trăgea înapoi. Cel de-al doilea toiag era numit "Legământ" (de fapt, unire sau legătură, chiar funie în unele traduceri, toate inducând acest sens de legământ). Păstorii mai aveau un toiag mult mai gros şi mai greu care era folosit pentru a lupta cu animalele sălbatice sau chiar cu oamenii care încercau să fure oile. Deci Zaharia vorbeşte despre două toiege: Frumuseţe şi Funie sau Har şi Legământ.

Am nimicit cu desăvârşire pe cei trei păstori într-o lună: sufletul Meu nu-i mai răbda, şi se scârbise şi sufletul lor de Mine. *Zaharia 11:8*

Cei trei păstori pomeniţi aici sunt probabil profeţii falşi.

Şi am zis: ...Nu vă mai pot paşte! Cea care are să moară, să moară, cea care are să piară să piară, şi cele ce mai rămân, să se mănânce unele pe altele!... *Zaharia 11:9*

Cred că aici Zaharia vorbeşte împotriva profeţilor falşi şi împotriva unui fel de jertfe pe care începuse poporul să le aducă înaintea Domnului. Din studiul cărţii Maleahi vom afla că oamenii din vremea aceea deveniseră foarte zgârciţi şi strânşi la pungă, într-atât încât nici zeciuială nu mai vroiau să dea. Nu le plăcea să-şi aducă animalele ca jertfă pentru Domnul. Dacă cineva avea un animal bolnav şi bătrân îl trimitea la templu să fie adus ca jertfă înainte ca acesta să moară la el în ogradă. Apoi pretindea că a dat Domnului ce era mai bun la el în turmă. Profeţia lui Maleahi atrage atenţia asupra celor care făceau astfel de înşelăciuni. Bineînţeles că Dumnezeu nu acceptă o astfel de jertfă. "Cea care are să moară, să moară" – adică, nu vă grăbiţi s-o tăiaţi şi s-o folosiţi. Profetul îi îndeamnă să fie cinstiţi şi corecţi în acţiunile lor.

Mi-am luat toiagul ...Îndurare,... şi l-am rupt, ca să rup legământul Meu, pe care-l încheiasem cu toate popoarele. *Zaharia 11:10*

"Am luat toiagul îndurare şi l-am rupt." Aceasta înseamnă că îndurarea lui Dumnezeu va fi retrasă. Când Dumnezeu a aşezat poporul său în ţara pe care le-o pregătise, le-a promis că-i va binecuvânta şi-i va proteja de duşmanii săi. Dumnezeu îi trata cu îndurare pe cei care se întorseseră în Israel din Babilon. În versetul 6 din capitolul

10, Dumnezeu spusese: “Voi întări casa lui Iuda, şi voi izbăvi casa lui Iosif; îi voi aduce înapoi, căci Mi-este milă de ei”. Dumnezeu avea să facă acest lucru pentru ei, dar nu pentru că ei ar fi meritat sau pentru că ar fi fost ascultători; dimpotrivă, neascultarea faţă de Dumnezeu era caracteristica lor în vremea aceea.

Totuşi, Dumnezeu Îşi manifestă îndurarea Sa faţă de ei. Va veni însă o vreme în care El Îşi va retrage îndurarea şi legământul Său. Atunci nu se va mai purta cu ei cu îndurare, nu va mai fi bun cu ei.

“Ca să rup legământul Meu, pe care-l încheiasem cu toate popoarele.” Ce vrea Dumnezeu să spună când afirmă că va rupe legământul Său? Nu a spus El în mod repetat că nu va rupe legământul pe care l-a făcut? Trebuie să înţelegem diferenţa dintre un legământ condiţionat şi unul necondiţionat. Dumnezeu nu rupe niciodată un legământ necondiţionat. Dar un legământ condiţionat depinde de un răspuns din partea omului.

Dragii mei şi noi trebuie să dăm un răspuns lui Dumnezeu! Sper că el este unul pozitiv! Vom reveni asupra acestui aspect şi în întâlnirea noastră viitoare.

Fiţi binecuvântaţi!